

gælder i øvrigt generelt i forbindelse med hele strukturreformen – og det er, at der er et hav af ministerbemyndigelser. Det er jo ikke særlig betryggende sådan for parlamentets mulighed for at følge med i den form for lovgivning, vi laver, at man bare overlader hele det sådan mere konkrete arbejde, udformningen af de enkelte regler til at ske via ministerbemyndigelser. Så også der mener jeg at der er væsentlige ting, der skal strammes op, for at man overhovedet kan sige, at man laver en forenkling, også på en sådan måde, at vi som parlament har indflydelse på den lovgivning.

Jeg går ud fra, at de, som har udtalt sig positivt både fra Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, selvfølgelig også kan se, at de som lovgivere har et væsentligt ansvar for at sikre sig, at lovgivningen bliver lavet i parlamentet og ikke på ministerkontorerne. Det er slet ikke en ministers opgave at lave lovgivning; ministerens opgave er sådan set at udføre den lov, som Folketinget vedtager. Det er ikke specielt en kritik af den nuværende minister, det kunne have været lige så slemt, hvis der havde siddet en anden minister. Det er ikke godt at overlade for meget tillid til den enkelte minister. Man kan sige det på den måde: Tillid kan være godt, mens kontrol er bedre, og det er jo også parlamentets opgave at kontrollere, at lovgivningen bliver efterlevet.

Jeg mener, at det, der er det helt afgørende, er, at man fravælger den kommunalisering, som ligger i det her, fordi det er med til at svække arbejdsmarkedets og det er med til at svække erhvervslivets mulighed for at få kvalificeret arbejdskraft, og det er også med til at svække den enkelte arbejdsløses mulighed for at komme videre.

Derfor er en af mine pointer, at de regionale beskæftigelsesråd skal have en helt anden og mere reel indflydelse på den aktive arbejdsmarkedspolitik, på samme måde som man også skal fastholde en statslig forankring, sådan at vi kan lave en national aktiv beskæftigelsespolitik.

Jeg synes også, at hr. Jan Petersen meget ramende beskrev, at den måde, som man brugte arbejdsmarkedspolitikken og den økonomiske politik i 1990'erne på, viste, at når der var et samspil, ja, så kunne man også være med til at skabe nye arbejdspladser.

Derfor vil jeg afslutningsvis sige – det tror jeg måske også ministeren har fanget – at det ikke er, fordi vi er særlig positive over for det, men vi er selvfølgelig indstillet på, som vi er i alle andre sammenhænge, at vi gerne vil indgå i forhand-

linger med udgangspunkt i at skabe nogle reelle forenklinger og nogle reelle forbedringer, men altid vil vores udgangspunkt være: Hvordan kan vi sikre den enkelte arbejdsløse bedre vilkår, og hvordan kan vi sikre arbejdsmarkedet og erhvervslivet et bedre rekrutteringsgrundlag? Og det mener vi ikke der ligger i forslaget, som det er udformet på nuværende tidspunkt.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Kl. 16.45

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Der er jo desværre en tendens til, at når vi her i Folketinget diskuterer beskæftigelse og job og den letteste adgang til arbejdsmarkedet, så kommer vi alt for tit til at snakke strukturer, systemer, centre osv. Det lovforslag om ansvaret for styringen af den aktive beskæftigelsesindsats, vi beskæftiger os med her, er jo et af eksemplerne på det.

Man kan sige, at det er blevet sat i sammenhæng med kommunalreformen, og på den måde bekræfter det her forslag mange af Enhedslistens betænkeligheder ved kommunalreformen, hvis der altså ikke blot er tale om, at kommunalreformen i virkeligheden på det her område er et dække for at tage det første skridt mod regeringens mål om undergravning af arbejdsløshedskasserne gennem et enstrengt system.

Når vi snakker beskæftigelsesindsats, så skal guderne vide, at der er brug for en ændring. Der er brug for mange ændringer, som kan sikre, at der kommer flere i arbejde. De seneste års arbejdsmarkedspolitik er jo ikke gået ud på at skabe job til de op mod 800.000 mennesker, som i dag holdes uden for arbejdsmarkedet, men i større udstrækning på at tvinge de arbejdsløse ud i mere eller mindre håbløse aktiveringsprojekter og alt for ofte uden udsigt til et ordinært arbejde for enden af tunnelen.

Det helt afgørende problem ved beskæftigelsesindsatsen er faktisk i al sin enkelthed, at der mangler job til de arbejdsløse. Men i forhold til de problemer, vi står over for, så går de her forslag i den forkerte retning. Der er vel tale om et første skridt på vej mod et enstrengt system, først og fremmest et system, hvor beskæftigelsesindsatsen samles i kommunerne.

Hvordan er det så nu, det er gået med erfaringerne med kommunernes storslåede indsats på det her område?